

זמני כניסה ויציאת השבת
לפי אופק נתיבות:
הדלקת נרות: 19:09*
צאת השבת: 20:20
רבינו תם: 20:52
שבת שלום וטובוך !!!

* 30 דק' קודם השקיעה

הצניעות נשים צניעות

גיליון 110

פרשת במדבר תשפ"ב | שבת מברכין | אבות פרק ה' | יש לשמור על קדושת הגיליון!

פנינה לנשמה

הכלי לתורה

נושא הצניעות הוא הבסיס והשורש לבית היהודי, ובפרט לבית של תורה, ואין כל מציאות להקים ולהעמיד בית של תורה בישראל בלי יסוד הצניעות של עיקרה של בית, שהיא האם בישראל.

הצניעות היא גם היסוד לחינוך הילדים בדרך התורה, ורק מתוך הנהגה של צניעות אפשר לגדל דור של תלמידי חכמים ועמלי תורה. והרמז לזה בדברי חז"ל בקמחית שזכתה וכל בניה שימשו בכהונה גדולה.

והנה בדורנו אנו, אשר חושך מכסה ארץ ונתרבה הטשטוש והבלבול, הרי אנו רואים בחוש שמעיקר מלחמתו של היצר הרע הוא לערער יסודות הצניעות, וחודרת השפעתו גם לבתים של בני תורה, שבזה הוא מערער את יסודות הבית.

והרי אין דבר נחוץ יותר מלחזק ולהעמיד יסודות הצניעות על תילן. (דברי הרב דוד כהן שליט"א / מובא בעלון "הכתר")

התחלתי ונשאתי

כשיש תערוכת...

אני נערת סמינר, נוסעת בתחבורה ציבורית ומאוד כאובה מהתערוכות, מהצפיפות ומחוסר הצניעות!

באישור הנהלת הסמינר עברתי מכיתה לכיתה והסברתי לבנות את הנזק בסילוק השכינה כשיש תערוכות.

התחננתי שינסו לשמור על עצמן ולעלות בדלת האחורית ולשבת רק בחלק הפנימי של האוטובוס הוספתי דוגמאות וסיפורים.

אמרתי שזה זכות לכל אחת לעזור שתשמר השכינה ביננו!

ה' מסלק את השכינה במקום של חוסר צניעות!

יכולים 1/4 שעה ו- 1/2 שעה לשבת - ולפתע בעצירה פתאומית של האוטובוס עלולים ליפול אחד על השני.

ניסיתי להסביר ולתת דוגמאות לבנות בסמינר לכבוד ה'! לא ביקשתי לקבל ישועה אבל הישועה הגיעה!!!

זמן קצר לאחר שעברתי בין הכיתות

הלא יאומן קרה!! התארסתי!!!

השדכנית הייתה לא אחרת מאשר אחות הבחור שישבה באחת הכיתות שדיברתי והסברתי.....

היא סיפרה לאמה שכלה כזאת הייתה רוצה לאחיה!

זה היה חיבוק מה' לעורר לחזק מחוסר צניעות באוטובוסים.

כשיש תערוכת - השכינה מסתלקת!!! (קו הישועות)

פינת ההלכה

צניעות ברחוב ובמקומות ציבוריים

אין זה נאה ולא צנוע לדבר בפלאפון באמצע הרחוב או באוטובוס.

צריך לשים לב שכאשר צריכה לסדר את בגדיה כגון: ליישר את המטפחת או להרים את הגרביים וכדומה, אין לעשות זאת בנוכחות זרים וכ"ש ברחוב וכדומה, מכיון שדברים אלו מושכים תשומת לב, וכאשר מאוד נחוץ לה לסדר בגדיה, תעשה זאת באופן צנוע ביותר ולא מושך עיניים.

אסור לגבר לעבור בין שתי נשים וכן אסור לאשה לעבור בין שני גברים, ומצוי לפעמים שעומדות נשים משני צידי הרחוב ומשוחחות ביניהן, שמלבד שאין זה צנוע, גם גורמות להכשיל את הגברים שמוכרחים לעבור ביניהם, וצריך לשים לב לזה.

שמי אנון גא את כסיפור הישועה שלך לצניעות הרבים כאילו:

tzniutw@gmail.com

קו הצניעות - קו הישועות: 073-3834050 הקישי #2448 ו-5

סיפור לשבת

השקעה ריווחית במיוחד!

ועתה, חייך הזקן חיוך של ניצחון, 'אמור לי אתה: האם אי אפשר לשלב עולם הבא בעולם הזה? הנה כי כן, אני עמלתי במסחרי, ונתתי כסף. כסף. הדבר הכי מגושם בעולם. אינני יודע אלו זכויות יש לי בעולם הבא, אולם בזאת אני בוטח: הזכות שרבי אהרן קוטלר גדל בזכותי – זה חלקי מכל עמלי, זו הזכות שלי בעולם הבא, ואותה קניתי בעולם הזה, תוך כדי סחר בשוורים'!

הזקן סיים את סיפורו הנרגש, והיהודי שלצדו נפרד ממנו בלחיצת יד חמה, תוך שאינו מצליח להסתיר את קנאתו ביהודי שזכה לקנות את עולמו: להשקיע כמה עשרות רובלים, ולגלות אחרי שנים שבזכותו צמח אחד מגדולי הדור, מקים עולה של תורה בארצות הברית!

לימים, אותו יהודי נכבד השתתף באסיפה בה השתתפו כמה מגדולי הדור, וסיפר את הסיפור במלואו – כפי ששמעו מהרוכל הזקן. לפתע, החל רחש בשולחן המזרח, והגאון רבי יעקב קמינצקי זצ"ל שהשתתף באותה אסיפה – קם וביקש להוסיף פרט אחד לסיפור, מטלטל ומפתיע:

'הילד השני – הייתי אני'!

מדהים! הנה כי כן, זכה אותו יהודי שהתאמץ להחזיק תורה מדי חודש בחודשו, כשהיה לו קל – הפריש הון כחומש, וכשהיה לא קל – בכל זאת הפריש כמה פרוטות כחומש. הוא התעקש להחזיק תורה, ומי מאיתנו אינו מקנא בזכותו הכבירה, כי הוא האיש שבזכותו צמחו ענקי הרוח, בוני עולם התורה באמריקה לאחר השואה, הלא הם הגאון רבי אהרן קוטלר זצ"ל – ראש ישיבת לייקווד, והגאון רבי יעקב קמינצקי זצ"ל – ראש ישיבת 'תורה ודעת'. (פניני פרשת שבוע)

חודש אחד, הצלחתי במסחרי מעל ומעבר למשוער, הרווחתי בחודש מה שאני לא מרוויח בשנה. כשניגשתי למלמד כדי לתת לו את המענק החודשי, עיניו התעגלו בתדהמה מסכום העתק שהנחתי לפניו, והוא סירב ליהנות ממנו. הוא הסביר כי הוא בוטח בה' שיספק לו את מחייתו דבר חודש בחודשו, ואין לו מה לעשות עם סכום כה גדול.

כל נסיונותי לשכנעו לא עלו יפה, ולבסוף – החליט המלמד כי ישתמש בכסף כדי לממן לשניים מתלמידיו ביגוד, מזון ודמי נסיעה, כדי שיוכלו לעבור לישיבה מכובדת המתאימה לכישוריהם, ויצליחו להתעלות בתורה. הסכמתי, וכבר למחרת סיפר לי כי הודיע להורי שני תלמידים כי יש בידיו תקציב לצייד את בניהם כראוי ולשלוח אותם לישיבת 'סלבודקא', על מנת שיעלו ויתעלו בתורה כשאיפתם, ויצליחו בה מאוד'!

ככל הדברים האלה סיפר הרוכל הזקן ליהודי הנכבד שלפניו, שישב והקשיב מרותק. ואז, נשם הרוכל עמוקות והמשיך: 'לאחר שהגעתי לאמריקה, ניסיתי לברר מה עלה בגורל התלמידים האלה, שנשלחו ללמוד ב'סלבודקא' בתרומתי הכספית. לא הצלחתי לפצח את הסיפור כולו, אולם אחד מהם ידוע לי מי הוא, והוא' – – –

שוב עצר הרוכל משטף דיבורו, אולם הפעם – נראתה דמעה שקופה ונרגשת בזווית עינו. 'ובכן, אחד הילדים שנשלחו על חשבוני ללמוד ב'סלבודקא', גדל והתעלה עוד ועוד, הפך לתלמיד חכם מופלג, והוא הגאון רבי אהרן קוטלר – מקים ישיבת לייקווד המעטיירה, שבנה את היהדות באמריקה, והאציל מתורתו על אלפי תלמידים!

שעת אחה"צ מנומנמת למדי, בסימטה צדדית במנהטן הסואנת. יהודי בא בימים יושב לו בפניה, לעת זקנתו – החליט לנסות להתפרנס מרוכלות. עגלה קטנה לצידו עליה החזיק מוצרי סדקית, ומדי פעם מישהו היה מרחם עליו, עוצר ורוכש מספר מחטים או אולר קטן, וברוב הזמן – הוא פשוט ישב ואמר תהלים.

על ידו עבר יהודי נשוא פנים, ראה את העגלה המוצבת ואת הרוכל האומר תהלים בדבקות, קרב אליו והתעניין: 'יסלח לי מר, אינני מבין את מעשיך. רוצה לומר תהלים? – בבקשה, יש בית הכנסת בפנינת הרחוב. רוצה למכור? – עמוד לימין העגלה ותזעק בגרון ניחר על מרכולתך. הרי כאן אנו ניצבים בחוצות העיר, כאן עמלים לפרנסת העולם הזה. רוצה לדאוג לעולם הבא? – בבקשה, לך לבית הכנסת. השילוב הזה תמוה בעיני'!

הזקן חייך חיוך נוגה, והשיב: 'אם יש לך 5 דקות, אסביר לך כיצד דואגים לעולם הבא, תוך כדי תנועה בעולם הזה...'. – די היה בהקדמה זו כדי לרתק את השואל, ואז פתח הזקן וסיפר:

'קודם בואי לארצות הברית, התגוררתי בליטא – ברוס. הייתי סוחר שוורים, התפרנסתי די בקושי. תקופות הצלחתי ומכרתי כמה צמדים חזקים שהניבו רווח משמעותי, ובתקופות אחרות הייתי מצליח למכור שור פעם בחודשיים – וחייתי בעוני. אולם בכל מצב, בכל מחיר ובכל תנאי – הקפדתי להפריש חומש למלמד ילדי התשב"ר בעיירה. כי להורים לא היה איך לשלם לו, ויהודים טובים – שהיה חשוב להם להעביר את התורה לדור הבא – היו תומכים בו מעת לעת, ואני נמנית עליהם...'

קוה אל ה'

נפלאות דרכי ההשגחה

מחוקי הטבע – שהנכנס לתוככי ים הגדול, אם יפעל בידיו וברגליו (כשאינו יודע את מלאכת השחיה ולא למד לשוט במים) מיד ישקע כל גופו בעמקי הים. משא"כ כשיפול ה'מת' למים יצוף ויעלה מעל פני המים. והיינו, שדוקא תנועות ידיו ורגליו של האדם הנלחם עם גלי הים גורמים לו לשקוע יותר ויותר. על כן, המת המוטל במים כאבן שאין לה הופכין ואינו עושה תנועות משונות בידיו וברגליו, אינו שוקע אלא צף ועולה.

והנמשל מובן, המשתדל לפרנסתו רק כפי הצורך כאותו 'מת' שאינו יכול להניע אבר אחד מעצמו, הרי זה יצוף ממעל המים (מי העולם), אבל אם יתעקש לעשות פעולות שונות יותר מכדי צרכו מסוכן הוא ליפול למצולות ים.

מספר רבי אלימלך בידרמן שליט"א, סיפר לי יהודי מתושבי העיר לונדון, שהוצרך פעם ליסע לארה"ב, להוותו נתקף שם בלבו, והוכרח לשהות שם בבית החולים למשך עשרה ימים, ומכיוון שאינו מתושבי ארה"ב ואינו משלם שם על ביטוח רפואה ע"כ דרשו מעמו בסוף אלו הימים לשלם סכום עצום של שלושים אלף דולר. 'הוצאה' זו העיקה על ליבו של יהודי זה – מדוע אירע לי כזאת בדיוק בהיותי על אדמת ארה"ב כשאין לי ביטוח... .

עד שאחד הרבנים 'האיר' את עיניו, באמרו הנה ב'ראש השנה' העבר – בו ביום שכל באי עולם יעברו לפניו כבני מרון, וקצב לכל איש מזונותיו מר"ה ועד ר"ה, באותו יום נגזר עליך 'להוציא' סך שלושים אלפי דולר להוצאות רפואה, והנה בלונדון עיר מגוריך היה עליך לעבור כמה וכמה מדורי גיהנום 'רפואיים'... עד שהיית מגיע לסך ל' אלפים, ואילו בארה"ב 'אמרת' עם כל הוצאה זאת תוך עשרה ימים... ותינצל נפשך. (באר הפרשה)

נצור לשונך

דרך ארץ קדמה לתורה

בבחרותו, נודע שמו של הגאון רבי עקיבא איגר זצ"ל לתהילה כעילוי חריף ובקי בכל חדרי תורה. עשיר מוקיר תורה זכה בו כחתן, ובתקופת האיירוסיין הזמינו לעירו, להתפאר בו בפני למדני המקום. שמחו לפגוש בעילוי הנודע והקיפיהו בשאלות קשות וסבוכות - והוא כאילם לא פצה פיו, לא מצא ידיו ורגליו. השתאו הלומדים: הארי נעשה שועל. התאכזב החותן, אף ספג שנינות לעג, וכבר חשב לנתק את הקשר... ביקשו החתן: ימתין כבודו יומיים נוספים, ואז יחליט.

כעבור יומיים נכנס החתן לבית המדרש וחשף את חילו לאורייתא: ענה על כל השאלות ופתר את כל הספיקות, הוכיח את גאונותו, חריפותו ובקיאיותו, והכל נדהמו מגדלותו. רק שאלה אחת טרדה את מנוחתם: מדוע כלא החתן את מעיינות חכמתו עד עתה?

אך גם חידה זו באה על פיתרונה: בבואו, מצא שם הגאון הצעיר חתן נוסף ברוך כשרונות - אף שרחוק היה מגאונותו – שחותנו ביקש להתפאר בו, ואכן זכה להערכה, לא רצה רבי עקיבא איגר להאפיל עליו, ובחר לשים עצמו כבור ועם הארץ עד שהלה יצא מן העיר. ואז, רק אז, חשף את תורתו – כי דרך ארץ קדמה לתורה! (מעייין השבוע)

שביבי אור

חינוך יהודי

מנהל תלמוד תורה נכנס אל חדרו של רבי עובדיה יוסף זצ"ל, כשעל פניו ארשת צער וכאב. "כבוד הרב", סיפר, "בתלמוד התורה שבניהולי יש ילד חמד טהור הלומד בכיתה ב'. הילד מתקדם נפלא בלימודיו, אולם לאחרונה החליט אביו בהחלטה נחושה להוציאו מבית הספר. אמנם ניסינו רבות להשפיע עליו, אך ללא הועיל. האב טוען שבתלמוד התורה לא יקבל הילד תעודת בגרות ולא יוכל להתפרנס בכבוד בבוא העת".
מרן שמע את הדברים ומצחו נחרש קמטים. "מה עושים?" מלמל, "הרי הילד לא יוכל להתחנך בדרך התורה הקדושה אם ילמד בבית ספר ממלכתי".
לאחר דקות ספורות של הרהור, הרים מרן את עיניו ואמר למנהל: "בוא, הולכים".
"לאן?" שאל המנהל ההמום.
"לבית הוריו של הילד", ענה הרב כמובן מאליו. "לשכנע את האב שישאיר את בנו בתלמוד תורה".
מרן לא השתהה. הוא לבש את גלימתו ומצנפתו, והיה מוכן מצידו לצאת לשליחות הקודש על אתר.
"עד כדי כך?" נבהל המנהל. "לא התכוונתי להטריח כך את כבוד תורתו!"
"כל טרחה שווה", ביטל מרן את הדברים, "הרי עתידו של ילד יהודי מוטל על כף המאזניים". תוך כדי כך סגר מרן את הספרים הרבים שעסק בהם קודם לכן ויצא מן החדר.
"הזמינו את הנהג", ביקש הרב מבני ביתו.
"אבל אבא", אמר אחד הבנים ונשך את שפתיו, "הנהג יצא להפסקה. הוא לא ידע על הנסיעה הפתאומית".
"ולך יש רכב?" שאל מרן את המנהל בלי שהיות.
"כ...כ...כן", התגמגם המנהל, "אבל הרכב שלי ישן ומקרע".
"אף על פי כן", דחק בו הרב שוב, "אין זמן. ניסע ברכב שלך".
נרגש, נסער ומבולבל פתח המנהל את דלת רכבו לפני מרן. רבי עובדיה נכנס אל הרכב, והשניים נסעו לבית הוריו של התלמיד. כשנקשו על דלת הבית, הציץ האב מחור ההצצה וכמעט שהתעלף. האם הוא הווה? מרן עומד על פתח ביתו! הוא מיהר לפתוח אותה.
מבלי להתמהמה החל הרב לשוחח מיד על הענין שלשמו בא אל הבית. דמעות נקוו בעיניו כאשר התחנן לפני האב להשאיר את בנו בתלמוד התורה, וכאשר ברכו שיזכה לרוב נחת מן הבן.
אך ברור הוא כי הילד המשיך להתחנך בתלמוד התורה על ברכי התורה והמסורה, ובמרוצת השנים אף זכה ונעשה לתלמיד חכם חשוב. (תספר)

חכמת נשים

התפקיד העיקרי - "אם בישראל"

דבורה הנביאה היתה אחת משבע הנביאות שעמדו לעמ"י. בשירת דבורה אמרה בתחילה: "עד שקמתי דבורה" והדגישה את התפקיד שלה כשופטת, ומיד נסתלקה ממנה רוח הקודש. עמדה ותיקנה את עצמה "שקמתי אם בישראל", לומר שהתפקיד העיקרי שלה הוא לא להיות שופטת, אלא להיות אם בישראל, ואז חזרה אליה השכינה.
אמנם כשופטת היא מלמדת הלכות. אפילו גדולי הדור הגיעו להתייעץ איתה בעניני הלכה וכדי שלא יהיה איסור יחוד - היתה יושבת תחת עץ תומר שענפיו גבוהים מאוד ולכן אין בו חשש יחוד.
עדיין למרות הגדולה שלה בידיעת ההלכות, אין זה תפקידה העיקרי בחיים!
אשה פטורה מלימוד תורה, אולם כדי לזכות לעולם הבא צריכה להתחבר לתורת בניה ובעלה, וכיצד תוכל האשה להתחבר לזה, רק ע"י שעיקר עיסוקיה יהיו לעזור לבניה ובעלה בלימוד התורה הקדושה, כך, ורק כך, תזכה לתואר "אם בישראל"!

